

mere forundret, tilsidst helt forfærdet Udtryk blev hun ved at stirre henimod den Plet, hvor han forsvandt.

„Vil De sige mig, Pastor Petersen,“ sagde hun omsider og lagde en skælvende Haand paa hans Arm. „Er det mig, der pludselig er bleven gal . . . eller hvorledes forholder det sig? Ser De ogsaa tre Sole paa Himlen i dette Øjeblik?“

„Hvad siger De? Tre Sole?“

„Ja. Se, der . . . og der . . . og der!“

„Ja, sandelig! De har Ret! . . . De har virkelig Ret!“

Det forholdt sig rigtigt. Paa hver Side af Solen, men i temmelig stor Afstand fra den, saaes i Skyerne en maanestor Lysplet, der blot var en ubetydelig Smule mattere end den egentlige Sol og svagt regnbuefarvet langs den indvendige Rand.

„Men hvad er alt dette for Trolddom!“ brød hun tilsidst ganske ubehersket ud. „Hvor er det dog, De har ført mig hen? Og hvad er det . . . det store, sorte Kors derhenne?“ vedblev hun i stigende Rædsel ved pludselig at faa Øje paa Sømærket oppe over Højden, hvorfra Emanuel var kommen. „Det er jo som et Golgatha her! . . . Jeg vil bort! Hører De? Jeg vil ikke være her!“

Den ellers under alle Tilskikkelser saa overlegne Frøken tabte et Øjeblik ganske Fatningen. Pateren søgte at berolige hende og gav sig til at forklare Luftspejlingens ganske naturlige Aarsag, og det varede da heller ikke længe, før hun kom nogenlunde til sig selv. Men helt i Ligevægt kom hun dog ikke, før hun ved hans Arm var naaet ud af „den ækle Ørken“. Ja, endnu efter at hun var naaet hjem, lød hendes Latter ikke rigtig ægte, idet hun gav sig til at fortælle Betty om sit Eventyr.

VI

Det ikke ualmindelige, men flygtige Naturfænomen, der havde indgydt Frk. Ragnhild saa stor en Skræk, bebuede virkelig ikke noget godt. Af Naturens mange Storm-Varsler er maaske intet mere frygtet af Sømanden end netop dette, naar det kort efter Solens Opgang eller henimod dens Nedgang viser sig paa den